

mijmering november

Het is november. Elk jaar opnieuw volgen bij die vaststelling in mijn hoofd dezelfde zinnen van de dichter JC Bloem: *het regent*

en het is november / weer keert het najaar en belaagt / het hart, dat droef maar steeds gewender / zijn heimelijke pijnen draagt. Het gedicht heeft vier strofen en bij elke regel wordt het somberder. Het eindigt zwaar in mineur: *verloren zijn de prille wegen / om te ontkomen aan den tijd / altijd november, altijd regen / altijd dit lege hart, altijd.* Poeh.

Mijn vader schreef muziek bij dit lied. Precies veertien jaar geleden overleed hij, november is naast regenmaand dus ook vadermaand. Was hij een somber mens? Neuh, wel bedachtzaam en filosofisch van aard. Ik denk dat hij oog had voor de mooie want beschouwende kant van somberheid. Want hoe mooi kan somberheid zijn. En hoe belangrijk ook de somberheid zo nu en dan toe te laten. Wij zijn er op gericht om minder vrolijke gevoelens zo snel mogelijk te laten verdwijnen. Want het leven is vooral leuk! Het leven is zo leuk dat je in geval van somberheid snel het etiketje depressief krijgt opgeplakt. En aangezien niemand blij wordt van depressieve medemensen nemen we een pilletje of drinken we een glaasje meer. Maar als je lang genoeg leeft weet je dat somberheid bijna altijd weer over gaat. Na regen komt immers zonneschijn! Zoals na de herfst de winter en dan toch echt de lente weer komt, het jaargetijde waarin iedereen geacht wordt weer blij te worden. Jarenlang heb ik in de herfst de lente verafschuwd. Dat uitbundige, dat opbloeiende, dat blijde dat ik van binnen niet voelde. Daar werd ik nou depressief van.

Ik hoor mensen wel zeggen 'als het lente is ga ik weer fietsen'. Hoezo dan pas weer? Hoe mooi is het om te fietsen door een stille, grijze, vochtig-koude herfstlucht, waarin het leven zich lijkt terug te trekken, maar zich in het ongeziene voorbereidt op 'betere' tijden?